

ישעיה ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "מקור חיים"
 בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א
 בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 321

ערש"ק פרשת "במדבר" ד' סיון תשע"ב

כן ירבה!

רבינו הרמב"ן ז"ל, תמה בפרשתינו הכיכד יתכן שבשבת לוי - ידידיה וקרוביו ברוכה'ה שלא חטאו בחטא העגל ולא מתו במגיפה, היה מספרם קטן יותר ממספר חצי שבט הקטן בישראל! וביאר שהרי שבט לוי לא היה תחת שיעבוד מלאכת מצריים ועבודת הפרך בעת הגלות, וממילא שאר השבטים אשר מררו המצריים את חייהם בעבודה קשה כדי למעטם, היה הקב"ה מרבה אותם כנגד גזירת מצרים, כמו שכתוב: "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ", וכמו שנאמר בגזירת "אם בן הוא והמיתן אותו...", "וירב העם ויעצמו מאוד". כי היה הקב"ה אומר נראה דבר מי יקום, שלי או שלהם! אבל, שבט לוי שהיו פרים ורבים כדרך כל הארץ, לכן לא התרבה מספרם, ורבי לא טבעו!

אחים יקרים, במה דברים אמורים, לא אחת כאשר האדם עובר יסורים כאלה ואחרים, המחשבה האולי הראשונה המתרוצצת בראשו, למה דוקא אני? למה זה מגיע לי? אולם, אנו על פי דרכינו נמצינו למדים שדוקא מתוך היסורים צומחים ומתעלים, ונעשים יותר ויותר "מתוקים", ואין לך עשב שאין מלאך שעומד מעליו, מכה בו ואומר לו גדל! שאך ורק בדרך זו מתחשל האדם, עולה ומתעלה. עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם, והבעל שם טוב הקדוש זצ"ל לימדנו, שלכל יהודי במהלך חייו - עשרה נסיונות ישנם! ובפרט בדורינו אנו, שקרובים אנו כל כך לגאולה ויצר הרע ממש משתולל, להרויח עוד "קליינט" בטרם יבוא עליו הגולל, שומה עלינו להתחזק באמונה צרופה, לחשוב אמונה ולדבר אמונה, ולראות גם ובפרט מתוך חשכת היסורים שאב הרחמים, צד את צדתינו וכואב את כאבינו. נזכור ונדע: אנו אף פעם לא לבד, ונזכה לגאולה השלימה במהרה!

ציויים אלוקיים!

לפני אלפי שנים אירע אירוע היסטורי שאין לו אח ורע בתולדות האנושות כולה. עם שלם, אנשים, נשים וטף עמדו במעמד כביר וראו מחזות אלוקיים. מליוני אנשים עמדו למרגלות הר סיני וקיבלו את התורה הקדושה מבורא עולם, איזה מעמד נשגב. כל העולם השתק במעמד אדיר זה בו קיבלנו את הדבר החשוב והיקר ביותר זוהי תורתנו הנצחית, נבחרנו להיות עם סגולה. "נעשה ונשמע", אמרנו באמונה ובביטחה ונדמנו למלאכי השרת. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ושזכינו לכך. ההרגשה מתעצמת עת אנו עומדים ימים ספורים לפני חג מתן תורה, בו יקבע לכל אחד ואחד מאיתנו לכמה תורה יזכה בזאת השנה, כמה סיעתא דשמיא בלימוד יהיו מנת חלקו, כמה הבנה אמיתית תהיה לו בתורה ועד כמה ילמד בחשק ובשמחה. הכל יקבע עוד מספר ימים בחג השבועות המתקרב ובא. זה הזמן והעת להכין את עצמנו בהכנה רבתית כדי שנזכה להיות כלי קיבול מתאים לאור הגדול - זוהי תורתנו הקדושה. ישנו מדרש מענין שמספר שהקב"ה ישתבח שמו לעד הסתובב בין כל אומות העולם והציע להם לקבל את התורה עוד לפני שפנה לעם ישראל. כשהציע בורא עולם את התורה לבני ישמעאל אמרו לו: מה כתוב בה? ענה להם ה' יתברך: לא תגנוב! דחו בני ישמעאל את ההצעה בשתי ידים ואמרו: אנחנו חיים על הגניבות וכפי שהסבא שלנו ישמעאל חינך ולימד אותנו: ידו בכל ויד כל בו. פנה הקב"ה לבני עשיו והציע להם את התורה הקדושה, אך גם הם סירבו בתוקף, שכן הם שמעו שיצונו מפורש בתורה: לא תרצח! והם בני עשיו הרי חיים על רציחות ותאבים לראות דם נשפך כמים שכן זוהי הירושה שקיבלו מהסבא עשיו: על חרבך תחיה. בספר "אמרי יחזקאל", נשאלה שאלה גדולה על מדרש זה: נבוא היום לאחד הארצות של בני ישמעאל, לארץ המוסלמים למשל לסעודיה ונראה מישהו גונב, האם יתנו לו פרס על זה ואות כבוד, שהרי הוא ממשיך את הירשולת, או שמא ישימו אותו בבית הסוהר, ויתכן מאוד שאף יחתכו לו גם את ידו שהעזיז לקחת דבר לא לה. וכן אם נבוא לארץ בני עשיו, למשל לאמריקה, הרי יש להם חוקים ברורים שאסור לרצוח ויש על זה גם עונש של מאסר עולם ואפילו לעיתים עונש מוות על כסא חשמלי. ואם כן, איך בני ישמעאל ובני עשיו טענו להקב"ה שהם חיים על גניבות ורציחות ואין הם יכולים ורוצים להתנתק מזה, ואף דחו בשל זאת את המתנה הגדולה - התורה הקדושה? אלא את הציווי "לא תרצח" בהגיון האנושי, הגויים היו מוכנים לקבל אבל לבוא ולומר שהלבנת פנים - נחשבת לרציחה, שהפלת עובר - נחשבת לרציחה, שלנתק חולה ממכשיר החיאה - נחשבת לרציחה, זה הם לא היו מוכנים לקבל, רציחה במובן האלוקי, את זה הם לא היו יכולים לתפוס. וכן "לא תגנוב", לא לשדוד את השני באיומי סכין - זה מובן, אבל להרים טלפון מהמשרד ללא רשות - זה נקרא גניבה? לטעום קצת חמוצים ופיצוחים שבחנות בלי מטרה לקנות או ללא אישור מהמוכר - זה נקרא גזל? להשלים ציוד מהחבר לעבודה - זה נקרא גניבה? דבר כזה הגויים לא היו מסוגלים לתפוס ולקבל. וכן הציווי "לא תנאף", לא ללכת עם אשת איש זה מובן, אבל לצפות בסרט תועבה, לפגום בעיניים ברחוב, ללכת לים, חתונה, מסיבה מעורבת - זה נקרא לא תנאף? זה הגויים לא היו מוכנים לקבל. וזה עם ישראל היה מוכן לקבל על עצמו, ולזכות ביקר מכל, לזכות בתורה הקדושה. נקבל על עצמנו ללכת בדרכי התורה, ובציוויים האלוקיים, ונזכה לכל הברכות הכתובות בתורה, לישועה והצלחה ולגאולה השלמה.

זמני כניסת שבת ויציאת השבת

לרכנו תם	יציאת השבת	כניסת השבת	ת"א
20:50	20:20	19:16	ת"א
21:08	20:18	19:04	י"ם
21:08	20:22	19:09	חיפה
21:25	20:18	19:16	כ"ש

הפסרת השבוע:
 "והיה מספר"

מטעמים לשבת

"קוּז את הלוויים זוזת כל בכור בני ישראל" (ג,בד)
שאל הגאון רבי יהודה אלבז זצ"ל מספרו שבמרוקו: הן הקדוש ברוך הוא, קורא הדורות מראש, ידע שהבכורות יחטאו, והעבודה תעבור לשבט לוי - ומדוע לא בחר בשבט לוי מראש, מדוע בחר בבכורות והדיחם? ותירץ, שהיא הנותנת! ביקש הקדוש ברוך הוא להשריש בליבנו את הידיעה, שהחטא מרחיק את האדם מבוראו, ונועל בפניו את דלתות ההתקרבות. ואף אם היה מקורב ואהוב, נדחה חלילה מחמת חטאו! ידע זאת, ויתרחק מחטא כמפני מכות אש ומוקש נורא!
(מעייני השבוע)

שבשמות הנשיאים הוא "אליצור" והאחרון - "עינן". ורמז יש בזה לפסוק: "יצרנהו כאישון עינן" (דברים לב,ג) - "אליצור". היינו, אלקים נצר את ישראל, כמו "עינן" - אישון העין, בזכותם של הנשיאים.
(מעיינה של תורה)

"בהמת הלוויים" (ג,בא)
בא וראה, מה דגולה מעלת הציות לרבנים והכפיפות לדעת תורה! כך למד בעל "שפת אמת" זצ"ל, מ"בהמת הלוויים": יהודי - ויהיה הגאון והצדיק הגדול ביותר - אם יאכל תרומה יהיה חייב מיתה. ובהמתו של הכהן - אוכלת בתרומה! ומדוע? משום שהיא שייכת לכהן! אמור מעתה, מי ש"משייך" את עצמו לגדולי הדור - נכלל בהם ומתברך בברכתם!
(מעייני השבוע)

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני... וגו' (א,א)
אמרו בגמרא (סוכה מ"ב): "קטן וכו' יודע לדבר אביו לומדו תורה", ובילקוט איתא: "ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם וכו', מכאן אמרו כשהתינוק מתחיל לדבר אביו מדבר עימו לשון הקודש ומלמדו תורה". ונראה לומר אשר זה נרמז בכתוב דן, "במדבר" לשון דיבור, רוצה לומר כשהקטן מתחיל לדבר, "סיני" למדו תורה שניתנה מסיני וידבר עימו בלשון הקודש שבו ניתנה תורה מסיני.
(דבר חיים)

"לראובן אליצור בן שדיאור... לנפתלי אוזירע בן עינן" (א-ה,טז)
כתב "בעל הטורים", הראשון

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

הקצב במקום הנחת התפילין, ומת! ופעם הפליגו כמה יהודים ברפסודה, ואחד מהם סח שבצעירותו הוציא לעו על אישה ואסרה על בעלה, ותוך כדי דיבור נבקעה הקורה תחתיו וצלל לתהום, ואשתו נותרה עגונה...

החובה המרכזית של דורנו, חובת זיכוי הרבים, בערה כאש בעצמותיו של מורנו **הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל**, והיה מדרבן תלמידיו לצאת אל העם שבשדות. להרעיף עליהם טל תורה ולקרוב ליבם לאביהם שבשמים. מסביר היה את ההלכה שאסור להפסיק בדיבור בין הנחת תפילין של יד לתפילין של ראש, כי תפילין של יד רומזות לבעלי מלאכה המתפרנסים מעמל כפיים, ותפילין של ראש רומזות לבעלי תורה העמלים בתורה. ואסור שיהיה בנייהם הפסק, אלא יהיה בנייהם קשר מתמיד ורצוף! נאה דורש, ונאה מקיים. כיתת רגליו לכל מקום אליו הוזמן, כל עוד היה כוחו עימו. פעם, לאחר יום רצוף של תענית דיבור בשיביבה, והוא עייף ומותש, ראוהו עולה לאוטובוס לחיפה. הזמינוהו לשאת שם דרשה. שאלוהו מדוע עושה הוא דרך כה ארוכה בתשות כוחו, וענה: אולי יהיה בין השומעים אדם אחד שיתן אל ליבו ויתחוק בתורה וביראת שמים, ועבורו הכל כדאי! כי ידוע ידע את הסוד, שהציבור נבנה מיחידים וכל אדם עולם מלא הוא. לפיכך, עשה כל מאמץ גם כאשר מדובר היה ביחיד, מבוגר או ילד. פעם שמע מתלמידיו שאדם פלוני, ביישוב פלוני, שולח ילדו למקום לימוד דתי, אבל פושר. לא היסט, ונסע לאותו ישוב. הגיע לבית ההורים, שלא הבינו על מה נועץ. הלא אינם שולחים לחינוך חילוני, חלילה! ענה להם בנועם שיחו: "אם יציעו לבתכם חתן, בחור טוב, ויציעו בחור טוב יותר, מעודן יותר, חכם יותר, נבון יותר, במי תבחרו?" אמרו: "בשני". אמר: "רואים אתם, גם בחינוך כך הוא. שלחתם למקום טוב - אבל יש מקום טוב יותר, וילדכם ראוי לזו..."

(מעייני השבוע)

הגאון רבי יעקב חאגיז זצ"ל, בעל שו"ת "הלכות קטנות", נולד בשנת ש"פ (1620) בליורנו שבאיטליה, למשפחה מצאצאי מגורשי ספרד. בהיותו כבן שלוש עשרה למצוות נפטר אביו, והוא נותר בן יחידי לאמו. ממון רב השאיר אחריו האב, והאם האלמנה יכולה היתה לפנק את בנה יחידה כבן מלכים. אבל היא ירדה לו עתיד מזהיר להיות לגדול בישראל כרוב כשרונותיו, ועל כן לא העלתם על שולחנם אלא לחם צר, כדי להרגילו במידת ההסתפקות ולהרחיקו משאיפת המותרות המוציאה את האדם מעולמה של תורה לסחרחרות של תחרות והעלאות רמת חיים שאין להם סוף, ועל כך הודה לה בעת גדולתו ורבנותו. אך אם לעצמו הסתפק בפת חרבה ושלווה בה, דאג שלתלמידיו ייתן כל מחסורם ברוחה, ותיגמל אותם בעין יפה על שקידתם והצטיינותם בלימודיהם. בנו, הגאון מהר"ם חאגיז זצ"ל, מספר שאביו היה קוצב פרסים נכבדים לתלמידי ישיבתו כדי שישגנו את כל הש"ס בעל פה, וכן את הרי"ף והרמב"ם והשולחן ערוך. כמו כן סיפר שהתרים גבירים שיקצבו פרסים ומיגלות לילדי התלמוד תורה שישגנו תלמודם ביתר חשק ויבחנו עליו, וכתב: "שכר עושה ומעשה יהיה לאדוני אבי ז"ל על ההשגחה הפרטית שהשיגה על המלמדים והתלמידים, להנחילם הנאות גוף ונפש". ידועים דברי הרמב"ן בסוף פרשתינו, שניסי יציאת מצרים הורו לנו שהבורא כל יכול ומנהיג העולם כרצונו: "ומן הניסים הגדולים המפורסמים (כניסי יציאת מצרים) אדם מודה בניסים הנסתרים שהם יסוד התורה כולה. שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכולם ניסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין ברבים בין ביחיד. אלא, אם יעשה המצוות יצליחנו שכרו, ואם יעבור עליהם וכיריתנו עונשו, הכל בגזירת עליון!" אף הגאון רבי יעקב חאגיז זצ"ל, מספר בספרו מאורעות השגחה פרטית שנודעו בימיו: מעשה בקצב אחד שלא היה מניח תפילין. יום אחד הבזיק ברק, בקע מפיצת עץ, ונקב מוח

זיזדת השבוע

ספר חסידות מפורסם שנזכר בפרשה.

את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485
בין הפותרים נכונה יוגרל (אחת לחודש)
אוגדן של עלוני ישא ברכה

פתרון לחידה מפרשת "בחוקותי" - ותם לריק כחכם כוכ ברש"י.

והייתם לי סגולה

סגולה לעין הרע מאת המקובל מהר"ם מרמינוב זצ"ל, יאמר שלוש פעמים את הפסוק: "ואני תפילתי לך ה' עת רצון אלוקים ברב חסדך, ענני באמת ישעך". ואחר כך יאמר: "ריבונו של עולם, בזכות כל השמות היוצאים מפסוק זה, וכן מראשי תיבות ומסופי תיבות ומאמצעי תיבות, תסיר העינא כישא (מפלוגי בן פלוגית), ויהי רצון כאילו כונתי בכל הכוונות שכוין בהם רב הונא עליו השלום".

**(זכרון יעקב יוסף).
(ישועה והצלחה)**

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מזרחי שליט"א

הזינוק הבנים

היזוס שווה הכל

בספר "שבילי החינוך", כתב מספר הערות נחוצות וביניהן ציין שצריך לדעת שאסור לזרוק את הילד למיטה לישון. כי כך הוא חושב שהוא מהווה מטרד להורים והם מחכים מתי הוא ילך לישון. אלא צריך לשבת מעט לידו, לספר לו משהו, או לשר לו שיר קצר, כך הוא ישן מתוך רגיעה, וזה מוסיף לו בריאות גופנית ונפשית כאחד. וכן בבוקר אסור לדחוף את הילד להסעה ולברוח, אפילו שהזמן לחוף להורים, אלא צריך להפרד ממנו בנחת, ובאיחולים שיצליח, ולחכות עד שההסעה תעלם מהאופק. וכן כאשר הוא חוזר מבית הספר, צריך לשמוע אותו... הילד חוזר מלא חוויות ורוצה לשתף את אבא ואת אמא, ומאוד חשוב לשמוע אותו מיד כאשר הוא בא, ולהתעניין איך עבר עליו היום. וכאשר אבא פוגש אותו צריך לשאול אותו על לימודיו, מה התחדש לו היום וכדומה, לא בשביל לבחון אותו, אלא לגלות התעניינות בו, אם אפשר לשאול אותו שאלה מעניינות על החומר הנלמד, הוא רואה שאבא מתעניין בו ובלמודיו, זה נותן לו יותר חשק להקשיב, וכן אבא צריך לשבת איתו מעט ללמוד עם הילד או אפילו לשחק איתו, או לקחת אותו לטייל, על מנת לשוחח, ולא כדי להגיע לאיזה מקום. וחובה להקדיש לילד משהו בכל יום. שמעתי פעם על איזה אברך מתמיד עצום, הוא היה נוהג לצאת בבוקר מהבית והיה חוזר בשעה אחת עשרה בלילה, ובכל היום שהה בכלל. כמובן שאשתו הסכימה לזה בשמחה, אבל בכל יום היה חוזר הביתה למשך חצי שעה באופן קבוע. לא לנוח ולא לאכול, אלא על מנת לשחק עם ילדיו. זה מאוד מצא חן בעיני, כמובן - זה לא ראוי לכל אחד, אבל עצם הגישה של הקדשת זמן לילד, זה דבר הכרחי. זה לא מספיק לא לתת לילד כל מה שהוא רוצה, ולהנהיג אותו איך שהם רוצים, אלא כדי שהילד יקבל אמון בהורים, הם חייבים להקדיש מזמנם עבורו. וזה ממש פלא לראות כיצד הילד משתנה, הן ביחס לחברים, הן בלימודים, הן בשמחת החיים שלו ובכוננות שלו לעזור בבית, וזאת מהקדשת חמש או עשר דקות ביום בלבד. וזה דבר שכל אחד יכול לנסות ולהיווכח. וכשנמנעים מפנינוק שלא במקום, ומצד שני מקדישים לו את הזמן שצריך, נוצר קשר טבעי והבנה הדדית בין ההורים לילד, וממילא יודעים מתי לתת לו תשומת לב ומתי לא. ואי אפשר להגדיר בדיוק מתי, כי יתכן בכל שעות היום, אבל את זה ההורים מבינים באופן טבעי, לאחר שכבר נוצר הקשר ביניהם אז מבינים שכאן צריך להסתכל עליו, ובמקרה אחר לשמוע אותו, ובמקרה אחר לומר לו "כעת אני עסוק, תמתין בבקשה". זה צריך להיות בנוי על היסוד ה"ל שלא לתת לו כל מה שהוא רוצה, ולהקדיש זמן עבורו, וכשהילד גדל באוירה כזו שמצד אחד מנהיגים אותו, ומצד שני מקדישים לו זמן ותשומת לב, הוא מקבל השקפת חיים בריאה, שבה הוא חי, אפילו שלפעמים זה נגד רצונו, או לא לפי הבנתו. אך הוא יודע שמה שהוא צריך באמת, הוא מקבל. ויש יד המנהיגה אותו תמיד לטובתו ולאושרו. כרגע אלו ההורים, וכשהוא גדל הוא מבין שההורים הם רק שליחים של הקב"ה. ומי שמנהיג אותנו באמת, זה הקב"ה, וגם הקב"ה מנהיג אותנו כך שלא כל מה שהוא רוצה הוא מקבל. אבל מה שהוא צריך, מובטח לו שהוא יקבל. וכך גדל הילד מחושל ומאושר, וכך יוכל לעמוד בקשיים של העולם הגדול שבו ימצא את עצמו כשיגדל ויתבגר בע"ה. וזה אחד היסודות בחינוך שההרגל בהם מתחיל למעשה כבר בינקותו של הילד. הן הרגל ההורים לכך (יד מנהיגה והקדשת זמן) והן הרגל הילד לקבל את הדברים שהחינוך בהם מתחיל כבר בינקותו. וה' יעורנו שנוכה לראות רוב נחת דקדושה מילדינו, לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה.

שלום בית

תפסיקי להתמרמר

מסופר על אישה שחשבה שהיא מכירה את בעלה לפני ולפנים, אולם במהלך השנה הראשונה לנישואיהם היא הופתעה לגלות אצלו מספר תחומי התעניינות להם לא היתה מודעת כלל. ולא כל הגילויים נעמו לה. התברר, שהוא אספן מושבע של אבנים וסלעים מכל מין וצבע. האוסף שהיה ברשותו הרשים את כולם, חוץ מאשר את אשתו. בכל פעם שניקתה את הבית, היא מלמלה לעצמה: "אני לא מסוגלת לסבול את זה! זה כל כך מגוחך - להסיר מהן את האבק, לנקות מתחתיהן, להחזיר אותן למקום!". ככל שחלף הזמן, גבר כעסה: "אני משתדלת בכל כוחותי להיות אישה טובה", אמרה לעצמה, "אילו אהב אותי בעלי באמת, היה מתחשב בי ומפסיק להביא הביתה את האבנים המכוערות הללו!". אולם היא לא הצליחה לשכנע את בעלה לחזול מתחביבו זה. הוא אומנם רצה מאוד לעזור לה ולהיריד ממנה את הנטל של ניקוי האוסף, אולם האבק שהצטבר על האבנים הפריע לה מאוד, והיא תמיד הקדימה את בעלה וניקתה את האבנים שלו בטרם הספיק הוא לעשות זאת. ואז, עבר עליה יום קשה. בבוקר, לקח לה זמן להתניע את מכוניתה (כמובן שהיה לה היתר מרב מוסמך לנהוג) ולכן איחרה את התור שנקבע לה אצל הרופאה, והיא נאלצה להמתין במרפאה זמן רב. כתוצאה מכך, גערה בה תמותה על שאיחרה לפגישה שקבעה איתה במרכז העיר, וכאשר שבה למכוניתה, מצאה דו"ח חניה צמוד לשמשה הקדמית. בדרכה הביתה, נזכרה לפתע ששכחה להפעיל את הסיר החשמלי לקראת ארוחת הצהרים, כלומר, אין לה ארוחת צהרים מוכנה. בנוסף לכל זה, כאשר נכנסה הביתה היא מעדה על אחת האבנים שהתגלגלה ממקומה הקבוע. רוגזה כבר לא ידע גבולות. את כל עייפותה ואת כל תסכולי הבוקר הקשה שעבר עליה היא תלתה כעת בבעל האבנים. במשך השעה הבאה שנותרה עד לשובו של בעלה הביתה, היא הכינה עבורו נאום קבלת פנים, שכלל את כל מגרעותיו ואת כל העוולות שעשה לה מיום שהכירו זה את זה. במסגרת הנאום נכלל גם אולטימטום - או האבנים, או היא! "הלואי והיה מתעניין בי כפי שהוא מתעניין באבנים היקרות שלי!", אמרה לעצמה במרירות. היא הסתובבה בחדר האורחים כארי בסוגרו. ואז, לפתע, נתקל מבטה בתמונה ממוסגרת שניצבה על המזנון ובה נראים חתן וכלה ביום חופתם. חיובם של החתן והכלה שבתמונה שיקף את כל השמחה ואת כל התקוות איתן החלו שניהם את חייהם המשותפים. התמונה המחויכת גרמה לה להיעצר על מקומה. היא הבינה לפתע שהיא איבדה שליטה. היא הרי נישאה לבחור הנחמד והמאושר המחייך אליה מתוך התמונה, ולא לדמות המפלצתית אותה יצרה לעצמה בדמיונה. היא התנערה. היא נכנסה לנוח כדי להפיג במעט את המתח בו היתה שרויה, ואף היתה נחושה בדעתה לקבל את פניו של האיש אותו אהבה, בחיוך ומתוך השלמה מחולטת עם המציאות, וידעה שגם הוא ישיב לה על כך בהערכה ובאהבה מלאו חופניים. משנשמע קול צעדי במדרגות, מיהרה לפתוח לו את הדלת וחשבה לעצמה, משועשעת: "ואני כבר חשבתי שהאבנים שתמו את הגולל על נישואינו". כדי להתייחס באופן חיובי לכל המתרחש בין כותלי הבית, יש להשקיע מאמצים רבים. הדבר עלול להיראות קשה משהוא באמת, היות ובחברה בת ימינו תפקיד עקרת הבית כלל וכלל אינו זוכה להערכה. אשת הקריירה ניצבת על שלב גבוה יותר בסולם החברתי. ערכה של האישה נקבע על פי המשכורת שנכנסת אל חשבון הבנק בסוף החודש. עקרת הבית, העמלה וטורחת מבוקר עד ערב, זוכה בקושי להתייחסות כלשהי. נשים כמעט ולא מקבלות הכשרה בתחום הזה, וכמובן שלא ממתין להן תלוש משכורת ממוחשב. אולם, התורה קובעת שתפקיד עקרת הבית הוא הראשון במעלה עבור האישה היהודית. אל לנו לחשוב שאנו "תקועות" עם עבודות הבית, או שעשייתן נכפית עלינו. אישה המשתדלת להיות יצירתית בתחומים הקשורים לעצמה, למשפחתה ולביתה, תמצא שחיה מלאי משמעות ותוכן ובדאי ששכרה רב מן השמים. רק שתעשה זאת באמנות ובשמחה, ונאמן הוא בעל מלאכתה שישלם שכר פעולתה.

אמרי שפר

* החווה הקדוש מלובלין אומר: צדיק - אינו צריך לאהוב את עצמו, בעל תשובה - אינו יכול לאהוב את עצמו, אך את הזולת - כולם צריכים לאהוב.
* הרה"ק רבי מרדכי מלכוניץ אומר: אדם מישראל - הריהו כדין של זהב, גם אם לפעמים מעלה חלודה או מלוכלך ברפש, צריך לרחצו ולמרוקו, ואז יחזור אליו אורו.

* הרה"ק רבי פנחס מקוריץ אומר: בכל אדם יש דבר יקר, שאינו נמצא בשום אדם אחר.

* הרה"ק רבי יחיאל מאיר ליפשיץ אומר: קל להיות מבין באבנים טובות ומגוליות, אולם קשה להיות מבין ב"קוצו" של יהודי. (פתגמים נבחרים)

